

Aleksis K – Sunnuntai-Kaleva

Ynnäpää ymmällä

Kauhea katastrofi on kohdannut Suomen koululaitosta. Se ei ole enää Pisa-tutkimuksessa maailman paras, vaan kaukana kärjestä, ainakin matematiikassa. Vielä tusina vuotta sitten, vuonna 2003 olimme kakkosena, mutta sen jälkeen jostain on ilmaantunut neljätoista muuta maata, jotka ovat ynnälaskussa meitäkin parempia, joten nyt siis olemme kaksitoistansia. Onneksi äikänkielessä ja luonnontieteissä olemme vielä hyvämpiä kuin muut Pohjoismaat, eli Ruotsi, Kalmari, Islamti ja ne muut. Itäisessä naapurimaassamme Aasiassa on kuitenkin monia valtioita, jotka ovat meitä kaikkia parempia, esimerkiksi Shanghai, Hongkong, Kingkong ja Pingpong. Niiden menestymistä matikassa selittää luultavasti se, että siellä päin maailmaa asuu tavattoman näppäräsormista väkeä, joka laskee sormilla kymmeneen jopa puolet vikkelämmin kuin suomalainen rähmäkäpälä.

Mutta mistä muusta Suomen romahtaminen voisi johtua? Kun tappiota on tullut nimenomaan matematiikassa, ensimmäinen ajatus on tietysti se, että syy voi olla sama kuin Tippavaaran isännän korkeaan ikään, 105 ja risat: laskuvirhe. Täytyy toivoa, että noin tosiaan olisi, sillä jos kysymyksessä on virhe, se korjautuu itseksensä, eikä koululaisten tarvitse ruveta pönttäämään hullun lailla. Hullun lailla pönttääminen ei ole oikein reilua, sillä totta kai pingottajat pärjäävät koulussa muita paremmin, vaikka eivät oikeasti ole viisaampia.

Siltä varalta, ettei Suomen surkeus johtuisikaan pingottamisen puutteesta, vaan pöljyyden lisääntymisestä, on kuitenkin pakko miettiä, mitä oikein on tehty väärin ja miten täältä ynnälaskun miinuspuolelta selvitään takaisin plussalle? Olisiko vihdoinkin aika hankkia Suomen kouluihin tirolilaisia jodlaavia matikkakoiria, jollaisia jo Uuno Turhapuro suunnitteli vuosia sitten. Siis vähän samaan tapaan kuin urheiluun hankitaan ulkomaalaisia valmentajia, jos tulokset alkavat lerpahtaa omin päin. Kannattaa muistaa, että yksi harvoista Suomea paremmista eurooppalaisista matikkamaista Pisa-tutkimuksessa oli jodlauksen suurvalta Sveitsi.

Itse en ole käynyt kouluja vähään aikaan, mutta pelkään pahoin, että siellä edelleen matikantunneilla opetetaan lapsiraukoille niin paraabeleja kuin logaritmeja ja hypotenuusaa. Kokemuksesta tiedän, että yhtäkään niistä ei tarvita normaalielämässä, eikä monta muutakaan matematiikan opetusta. En ole ikinä päässyt edes abskissaa silittämään enkä neliöjuuria kitkemään. Jos noiden joutavanpäiväisyyksien opettamiseen kuluva aika käytettäisiin tehokkaammin aivan tavalliseen ynnä- ja poislaskun opetteluun, tuloksia alkaisi syntyä ja Suomi nousisi takaisin maailman matikkaparatiisiksi.

